

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0 mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

En ny, sørgelig men sandfærdig

Bise

om den rige Greve i Belgien og hans
Kone, som ynkeligen ombragte deres
Svooger ved Gift, for at faae
hans Penge, samt en

Advarsel

mod Synden, der griber mere og
mere om sig i Verden.

(Uddraget af Aviserne.)

Christiania 1852.

Trykt og tilkjøbt hos J. Steens Enke.

V box 24:691

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

Mel. I Osten soloblaa Dagen smiler.

Der er et Land med grønne Skove
og gyldne Agre, Himmel blaa;
omkring det skummer Havets Bove
med Sværme af ladte Skibe paa.
Der vrimler det af Vy og Slot
og Bonden lever der saa godt.

2. Og Landet Belgien man kalder,
i Staden Brüssel Kongen boer;
vel er han ei af gammel Alder,
men viis og Slave af sit Ord.
Til Landet har han Kjærlighed
og hersker med Retfærdighed.

3. Med Kone der en mægtig Greve,
som hedte Joseph Vocarmé
tilsammen begge Ondt bedreve
— som I af denne Vise see! —
Af samme Stykke rigtig var
to Allen dette Syndens Par.

4. De eieb' mange, mange Penge
og boede i et herligt Slot.
De kunde levet meget længe
i Kjærlighed og havt det godt;
men Syndens Magt dem saa betog
at al sin Lykke de bortjog.

5. Thi Meget vil jo have Mere,
det er en Ting, som Hvermand veed,
og mange Penge vil ha' flere

og Rigdom avler Gjerrighed,
og Gjerrighed er Syndens Rod,
naar den faaer Magt udi vort Blod.

6. Grevinden havde kun en Broder,
Hr. Adolph var hans stolte Navn.
Hun glemte, at den samme Moder
dem bar i sammes omme Favn;
og han var rig, og derfor hun
at faae hans Penge, pønsed' kun.

7. En Dag paa Sophaen sat sig Greven
ved Siden af Grevinden ned,
og sagde: „Adolph har mig skreven,
„at han af Gigt saa svarlig led,
„at han maa døe om nogle Aar,
„og da vi al hans Rigdom faaer.“

8. Som Greven havde ytret dette
indtreen Hr. Adolph hinkende.
Strax Greven bad ham ned sig sætte,
Grevinden skjænked' en Kop Thee.
Hun sagde med en hykkelsk Mund:
„Gud give, Du var frisk og sund!“

9. „Ak, sagde Adolph, af saa ene
„jeg har mit Liv hidtil tilbragt,
„og derfor vil jeg mig forene
„men En, som har det i sin Magt
„at gjøre glad og lykkelig,
„med andre Ord: jeg gifter mig.“

10. „Thi hist i Landsbyen er en Pige
„som Freya skøn og hjertegod;
„thi hendes Hjerte kan ei svige
„og hendes Kind er Melk og Blod;
„mit Hjerte flammer stærkt derved
„af reen og varig Kjærlighed.“

11. Hun skjenked' Haanden mig forledet
"og gjorde mig saa lykkelig.
„Jeg føler alt, at Kjærligheden
„alene kan opfriske mig.
„Og inden fjorten Dages Tid
„min Kone bringer jeg herhid.“

12. Saa talte han; men ret som Vinden
i Hast afriver Rosens Blad,
saa blegned' Greven og Grevinden,
som hist i Sophaen begge sad.
De onsked' ham til Lykke dog;
men deres Hjertes heftig slog.

13. Ja udi deres sorte Hjerte
de pønsed' kun paa onde Svig;
om Matten ved en eensom Kjærte
de i et Kammer sauled' sig.
„Nu gifter han sig, Børn han faaer
og vi af Arven Slip da gaaer.“

14. Saa talte Greven; „derfor ville
„vi myrde ham i Skrithed her;
„paa Slottet er det nu saa stille
„og ingen Tjener oppe er.
„Her har jeg Gift i dette Skrin,
„den smager som Champagneviin.“

15. Jeg fogte den af Tobaksblade
„ifjor, da jeg hos Paven var;
„jeg gjemte den i Sølvfæde
„fordi den er saa stærk og rar.
„Nu kan Du gaae op til din Broer
„og sætte Giften paa hans Bord.“

16. Grevinden svared': „Ja min Kjære,
„jeg gaaer med Giften op til ham
„og inden Dagen skal han være
„som Silben død af denne Dram.“

Hun skjenker Glasset fuldt og bær
det paa en gylden Presenteer.

17. Da hun til Adolph kom, hun sagde:
„Jeg veed, Du er ei ret tilpas,
„min kjære Broder, Vitt Dig smaged'
„jo stedsse godt, her er et Glas!
„O, tom det ud; thi det jeg veed:
„det bringer Søn og herlig Svend!“

18. Den arme Adolph tænkte Glasset
og Døden drak af hendes Haand;
og Greven havde det saa passet,
at strax han opgav skyldfri Mand.
Dog gav han først et heftig Skrig
af Smerte: „Ak! man myrder mig!“

19. Ved dette Skrig, som Bæggen rysted'
af Sengen Tjenerne sprang op.
„Hvad var det for et Skrig, som rysted'
„i Søvne saa min hele Krop?“
saa spurgte de; En sagde: „Ak,
„det kom ifra vor Gjæsts Gemak!“

20. De løbe op paa Adolphs Kammer;
Gud trøste os, hvad Syn de saae;
jeg ei beskriver kan den Jammer,
som monne blandt dem nu opstaae.
Hr. Adolph laa i Sengen død;
det røde Blod af Munden flød.

21. Og strax de mældte Politiet,
hvad Gjerning der forøvet var;
og længe blev der ikke biet,
før Fogden der tilstede var;
thi Vocarmé var alt mistænkt
som dybt i Syndens Pol nedsanct.

22. Der Forhør blev. Ind traadte Greven

og nægtede hvert Ord paa Stand.
Saa har man i Nvisen freven,
at Konen skyldte paa sin Mand.
Men nu blev Liget undersøgt
og ingen Kunst blev uforsøgt.

23. Ind traadte Doktoren: „i Maven
„jeg Giften fandt, som gav ham Død;
„af Tobaksblade er den lavet,
„men smager som en Honning sød.“
Da blegned' de; det nytter ei,
at nægte længer, sigge Nei!“

24. Strax Dommen faldr: „de skal parteres
og miste Ho'det begge To:
„om trende Dage erqveres
„skal Dommen; hist i Fængslets No
„imidlertid de angre kan
„sin Synd og nyde Brød og Vand.“

25. Da Dagen kom, de begge stege
paa et Skafot, som reist var, frem,
og vaklende med Miner blege
mens Folket skuede paa dem.
Da aabned' Greven mørkt sin Mund
og talte Ord af Hjertens Grund:

26. „Her see I os, som Mørkets Magter
„alt længe tjente ene her;
„men nu vi Døden eftertragter
„som er os — at! — saa nær.
„Thi nu vi have os omvendt,
„os Naade er af Himlen sendt.“

27. Om Dinene nu Bøddlen lagde
et Bind, at ei de skulde see.
„Jeg døer i Herren,“ Greven sagde,
„o Gud,“ Grevinden sukkede.
Saa døde de, opgav sin Aand
for mørke Bøddels strenge Haand.

28. Men Adolphs Elfte blegned' hen
og saa til Herren bad:
„lad mig komme til min Ven,
„da b'ler jeg hjerteglad!“
I trende Dage Taaren flød;
Den fjerde Dag da laa hun død.

Betragtning.

Mel. Gensom i forrige Dale.

1.

Af denne sandfærdige Vise
kan læres langt meer end man troer.
Og lykkelig maa vi os prise
om Dødsfab ei i vort Hjerte boer.

2.

Her seer man, at selv i disse Tider
har Lasten sig Verden underlagt;
thi Djæveln med sit Spil omsider
kan faae vores Hjerte i Magt.

3.

Her seer man, at selv Tobaksblade
kan tjene den Døde til Brug,
og selv ubi solverne Fæde
kan Gift opbevares i Smug.

4.

Her seer man, at Alt aabenbares,
naar Forsynet saa har bestemt,
og endelig Alt maa forklares,
om Handlingen troes forglemmt.

5.

Til Slutning jeg beder mine Venner,
at herpaa I tænke nu vil,
og hurtigen Eder omvender
fra Helvedes grusomme Ild.

Thorvald og Signe.

Herr Thorvald, skjon Signe, de væneste to
 I Dannemarks Rige saa vide,
 De svore hinanden ubrødelig Tro,
 Sig begge til Sorrig og Qvide;
 De Fædre begyndte saa bitter en Riv;
 Den kostede Thorvalds og Signelils Liv.

Herr Hogen, han svor ved den øverste Gud:
 „Din Søn skal min Datter ei fæste;“
 Herr Thorbjørn ham svared': han faaer sig vel Brud;
 Min Kvindsmænd tør han ei gæste:
 I Morgen ung Thorvald til Bretland skal gaae.
 Den Morgen for sidste Gang Thorbjørn ham faae.

Skjon Signe hengræd et saa sørgeligt Aar,
 Hun svinder som Villien i Enge;
 Ung Lave kom ridende stolt udi Gaard:
 „Det Fæstensøl varer mig længe;
 Herr Hogen! Jers Lofte I viger ei fra?“
 Den Fader tvang Signe at sige ham Ja.

„I Morgen jeg lader dit Fæstensøl staae;
 Did byde du Thorbjørn, din Frende!“
 Saa angest skjon Signe hun knaler i Braa;
 „Christ give, mit Liv havde Ende!“
 Hun bleqner, og segner i Thorelils Skjød,
 „Hjælp Gud!“ skreg den Tærne, „skjon Signe er død!“

Tre Dogn græd Herr. Lave ved Signelils Lig;
 Den Fader ei mægtter at flage;
 Forgjæves er Moderens jamrende Skrig,
 Det kalder ei Signe tilbage.

Den Sørgesfærd samles, de Ligklokker gaae;
 Nu lukte de Risten, til Graven hun maae.

† † †

Gud! hvor det er tungt, at stille dem ad,
 Som troligen elste hinanden!